

(המשך מעמוד 21)

הנה הקטע:

בקיץ 1948 היתה חנות מכולת בעיר הערבית רמלה... בנו של בעל המכולת, חליל זייר, היה בן 12, והוא נהג לשחק עם ילדים יהודיים שהתגוררו בקירבת מקום. שתי העדות חיו זו לצד זו בהאר"י מוגיה יחסית. הסיכסוך על הארץ עדיין לא חדר לחייו הצעירים.

גופות היו

כזרות ברחוב

הה שרויה נשברה לפתע. "לעולם לא אשכח יום זה. הגברים התאספו. הם אמרו שהיהודים עומדים לעשות מה שעשו בדירי-אסין. הם הקיפו את העיר ועמדו להיכנס אליה. הייתי נפחד, נפחד נורא. אמי, אחיותי ואני הלכנו לכנסייה. כל העיירה הלכה לכנסייה. היא היתה גדושה ומלאה.

"אני זוכר שהארכיבישוף עמד בפתח הכנסייה. הוא נשא בידו דגל לבן, והכוחות הציוניים נכנסו לעיר. הארכיבישוף אמר להם: אנחנו אזרחים, לא חיילים, לא לחמים. הניחו לנו בשלום. הם דיברו זמן רב. אז נכנסו חיילים אחדים לכנסייה ובחרו בכמה מן הצעירים שלנו. הם לקחו אותם משם, ואיש לא ידע מה קרה להם.

"אחר-כך יצאנו משם, ולעולם לא יימחק מזכרוני מה שראיתי. גופות היו פזורות ברחוב, בין הבתים, בסימטאות. אני יכול לשכוח זאת גם עכשיו. שום אדם, גם לא נשים וילדים, לא הושאר בחיים אם נמצא ברחוב. זה היה השלב הראשון. אחרי זה, אפשר לאמר, פיטרו אותנו, גירשו אותנו מן הבתים ומן העיר."

עד כאן הקטע.

תיאור די דומה ניתן, כידוע, בסיפורו של יצחק רבין, בקטע שנפסל עלידי הצנזורה בישראל ושהתפרסם בארצות הברית.

כדמשק עמד אבו-יחאד, יחד עם עראפאת ואבו-מאזין, מול הגל הנזאה של הקיצוניות. הם הת"י פשרו עימו ונשארו בהנהגה — אך במחירי החתנות הקיצוניות, שבוודאי יזיקו למאבק הפלסטיני ויאטו את התקדמות אש"ף לעבר הכרה מדינית בינלאומית, כשב שהקצנת הקו של ממשלת-ביבין מזיקה לישראל ומבודדת אותה בעולם.

בין ז'ג לזאג

יש במחנה הפלסטיני, כמו בישראל, משקפים הסבורים כי אין חשיבות רבה להחלטות דמשק. כך כתב הפרופסור עימנאל סיוון כי אין זה אלא מישהו עם הזמן. הפלסטינים יודעים (כמו כל העולם) שלא תיתכן שום התקדמות חיובית לקראת פיתרון הבטייה הפלסטינית, עד אחרי הבחירות בארצות-הברית. הם מנצי לים את הזמן כדי לפייס את היסודות הקיצוניים בקירבם — מתוך הנחה שבסוף השנה יהיה צורך בהחלטות קשות בכיוון ההפוך.

אם כן, הרי זהו "זיג", שאתריו יבוא שוב "זאג".

יש מידה מסוימת של סבירות בהנחה זו, אך מוקדם עדיין לקבוע זאת בביתחן מלא.

בטוחות רק העובדות האלה: מועצת פת"ח קיבלה החלטות קיי ציוניות, שישום אדם סביר בעולם לא יוכל לקבולן. קיים קשר-גומלין בין הקצנה זו ובין ההקצנה בישרי זאג. הדרך הזאת מובילה למרי חידומים הרדי. רק שיתוף-פעולה מוגבר בין החזות השפויים והמרי תזנים מבין שני הצדדים יכול למנוע זאת.

הכושל סיכן את הבן אורון. המישפחה גם הבליגה על הסיפורים שהודלפו עלידי גורמים מיסטרתיים לעיתונים, סיפורים אשר כל מגמתם היתה לרמוז על שיתוף-פעולה בין אורון לבין חוטי פיו, כדי להסיח את הדעת הציבורית מבידונות המישטרה.

האב והמישטרה

עמוס ירדן שלה לניידת מישטרה. היחסים בין בני המישפחה לבין המישטרה היו יחסים טובים, למרות שהיה ברור גם למישפחת ירדן שהמישטרה עשתה טעויות רבות וכי טיפולה

בעוד המישטרה ממשיכה לזרוע מסך-עשן, החלו העיתונאים מגלים חוסר-סבירות. לפתע גילו העיתונאים שאך ימים אחדים קודם לכן, "הבינו" את כל מה שביקשו מהם, שדובר-המישטרה מאכיל אור-תם בקש. באחת מפגישותיהם האקראיות עם המפכ"ל התבטאו העיתונאים נגד ארד, שבמיקרה זה לא היה אשם ורק מילא הוראות, אולי בקפידה יתרה. המפכ"ל לא יכול היה להרשות לעצמו עיתונות עויינת טרם זמנה, והורה להדיח באופן בל-

או החלה המישטרה להשקיע את כל מעייניה בבניית תדמית של יחסי-ציבור. היא פוצצה כמה מסכי עשן כדי להסיח את הדעת מכשלונותיה. אחד מהם הוא הבדושה שהופצה כאילו אמר אורון לחבר שלו, בשיחת טלפון שהתנהלה שבועיים לפני החטיפה, שיש לו שני מיליוני ל"י רות. הרמו היה ברור. יתכן שאורון עז-מו שיתף פעולה עם החוטפים, ולכן לא מצליחה המישטרה ללכוד אותם. אולם, פנינה ירדן סיפרה לשוטרים, כי שבועיים

היחידים שפעלו

שוטרי מישמר-הגבול הוכיחו שוב את ההבדל העצום בינם לבין השוטרים. אנשי מישמר-הגבול סרקו בריניות רבה את המיגורים שהוטל עליהם לטרוק, ולא נחו. לעומת זאת אפשר היה להבחין במשך כל שעות היום בעשרות ומאות שוטרים שרועים על דשא המטה במסובים.

תירישימי את ארד מדוברות הדרמה בי-סביון ומינה תחתיו, שוב באופן בלתי רישמי, את אחד מפקודיו, דובר מחוז תל-אביב שמעיה קידר. השיגאה הבאה של המישטרה נעשי תה אחרי שהצליחו אנשי המעבדות שלה להרכיב שני קלסטרונים, ביום הרי חמישי בשבוע שעבר גימגם ארד בפני מצלמות הטלוויזיה, כשנשאל מדוע אין המישטרה מפרסמת את הקלסטרונים, שי על הימצאותם בידי המישטרה ידעו העיי תונאים ממקורות שלהם. בחצי פה הכי-חיש ארד את הימצאות הקלסטרונים. לי מחש פורסם לראשונה הקלסטרון בידי עוות-אחרונות. לא היתה זו יוזמה מישי-טרית, הקלסטרון הגיע לידי כתב העיי

קודם לכן סיפר לה אורון על חבר שלו שירש שני מיליוני לירות מסבא שנפטר, ושאל את פנינה: "למה אני לא מקבל שני מיליון לירות?" פנינה צחקת והשיב בה לו: "כי סבא שלך עוד בחיים." היה זה קוריון שסיפרה פנינה ל"ידידה" ה-שוטרים באחת השעות הארוכות של חור-סר שינה שבילו ביחד. אחר כך הדליפה המישטרה סיפור על ספר בסיפריית סביון, שבו מתוארת חטי-פת ילד הוזה בפרטיה לחטיפת דורון, שוב היה הרמו ברור. דורון שאל את הספר, קרא על החטיפה ושיתף פעולה באירגונה. אחרי שפירסמו את הסיפור פנו העיתונאים לבדוק את אמיתותו ו-התברר כי הספר לא קיים בסיפריית סביון.